Dziennik Urzędowy

MINISTERSTWA KOLEI ŻELAZNYCH

WARSZAWA №. 26. d. 20 sierpnia 1922 r.

SPIS RZECZY:

41.

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Kolei Żelaznych z dnia 5/VIII 1922 r. № I 12042/4/22 wydane w porozumieniu z Ministrem Pracy i Opieki Społecznej i z Ministrem Skarbu w przedmiocie tymczasowego zaopatrzenia pracowników polskich kolei państwowych w byłym zaborze austrjackim w razie nieszczęśliwych wypadków.

Z mocy art. 1 i 8 ustawy z dnia 8/XI 1921 r. (Dz. U. R. P. № 2 z 14/I 1922 r. poz. 5), wydaje się w przedmiocie zaopatrzenia pracowników polskich kolei państwowych w byłym zaborze austrjackim w razie nieszczęśliwych wypadków tymczasowe przepisy.

§ 1. Wszystkim pracownikom kolejowym etatowym, nieetatowym i kontraktowym, uczniom i praktykantom, zatrudnionym tak w przedsiębiorstwach P. K. P. w byłym zaborze austrjackim, jak również w przedsiębiorstwach kolei prywatnych, pozostających tamże pod zarządem państwowym, którzy w myśl ustaw austr. z 28/XII 1887 Dz. U. P. № 1 z 1888 i 20/VII 1894 Dz. U. P. № 168 z 1894 w brzmieniu ustawy z 21/VIII 1917 austr. Dz. ust. 363 podlegali wzgl. podlegaliby obowiązkowi ubezpieczenia od wypadków w zawodowym zakładzie ubezpieczeń od wypadków kolejowych w Wiedniu, tudzież pozostałym po nich rodzinom należy się z powodu nieszczęśliwych wypadków, doznanych w służbie po 1 stycznia 1921 r. zaopatrzenie z funduszów państwowych, przyznawane przez Dyrekcje kolejowe w Krakowie, Lwowie i Stanisławowie.

Za pracowników mających prawo do powyższego zaopatrzenia uważa się również osoby, będące w służbie kolejowej, jednak nie pobierające płacy zarobkowej, jak numerowi i t. p. lub pobierające niższą płacę ze względu na nieukończone jeszcze wykształcenie w pracy zawodowej lub z innych powodów, jak uczniowie, praktykanci i t. p.

Do zaopatrzenia tego nie mają prawa pracownicy zajęci u przedsiębiorców prywatnych, wykonywujących poruczone im przez Zarząd P. K. P. roboty na terenie kolejowym.

§ 2. Przedmiotem zabezpieczenia jest wynagrodzenie szkody powstającej przez uszkodzenie ciała lub przez śmierć pracownika kolejowego.

Pracownik kolejowy, który doznał wypadku względnie jego rodzina nie mają prawa do zaopatrzenia na podstawie niniejszych przepisów, jeżeli pracownik spowodował wypadek rozmyślnie lub też wskutek popełnienia zbrodni, stwierdzonej w drodze sądowo karnej

§ 3. Jakie zdarzenie należy uważać za wypadek, za który należy się w myśl niniejszych przepisów zaopatrzenie postanawia art. 1 ustawy austr. z 21/VIII 1917 Dz. U. P. № 363 z 1917.

§ 4. Zaopatrzenie należy się poszkodowanemu pracownikowi kolejowemu od początku piątego tygodnia licząc od dnia wypadku przez cały czas trwania niezdolności do zarobkowania. Wysokość rocznego zaopatrzenia wynosi:

a) w razie zupełnej niezdolności do zarobkowania przez cały przeciąg trwania tej niezdolności 2/3 (dwie trzecie) rocznego zarobku (pełny wymiar),
b) w razie częściowej niezdolności do zarobkowania część pełnego wymiaru, odpowiadającą procentowi ubytku tej zdolności.

O ile i jak długo poszkodowany jest po ukończeniu leczenia do tego stopnia wskutek wypadku bezradny, iż potrzebuje niezbędnie i stale troskliwości i opieki postronnej, podwyższa się należne zaopatrzenie do 1 1/2-krotnej wysokości pełnego wymiaru.

Zaopatrzenie w pełnym wymiarze można nadal przyznać na pewien przeciąg czasu także i takim poszkodowanym, którzy aczkolwiek nie są już zupełnie niezdolni do zarobkowania, jednak potrzebują specjalnej pieczy do powrotnego uzyskana pełnej zdolności do zarobkowania lub do poprawy swego stanu zdrowia.

§ 5. Dopóki poszkodowany pracownik kolejowy pozostaje w leczeniu i pobiera zasiłek z kasy chorych, wpłaca się należne mu na podstawie niniejszych przepisów zaopatrzenie do Kasy Chorych, która po potrąceniu wypłaconych świadczeń wypłaci ewentualną resztę poszkodowanemu.

§ 6. W razie śmierci poszkodowanego należy się pozostałym członkom rodziny zmarłego, o ile śmierć była w związku przyczynowym z doznanym w służbie wypadkiem:

1. Zasiłek pogrzebowy w wysokości 2/3 pełnego miesięcznego zarobku.
2. Zaopatrzenie od dnia wstrzymania poborów zmarłego a mianowicie:
   a) dla wdowy, która żyła ze zmarłym w spólności małżeńskiej, względnie do której utrzymania zmarły był obowiązany, zaopatrzenie rocznie w wysokości 20% (dwadzieścia procent) pełnego rocznego zarobku zmarłego — dożywotnio, względnie do powtórnego zamążpójścia,
   b) dla wdowca zaopatrzenie roczne w wysokości 20% (dwadzieścia procent) rocznego zarobku zmarłej, o ile i jak długo jest zupełnie niezdolny do zarobkowania,
   c) dla każdego dziecka ślubnego lub legitymowanego zaopatrzenie roczne w wysokości 15% (piętnaście procent) pełnego zarobku rocznego zmarłego ojca wzgl. matki aż do ukończenia 15 (piętnastego) roku życia.

W razie śmierci obojga rodziców zaopatrzenie to podwyższa się do wysokości 20% (dwudziestu procent) pełnego rocznego zarobku.

d) dla każdego nieślubnego dziecka zmarłej pracownicy kolejowej względnie dla nieślubnego dziecka zmarłego pracownika kolejowego, jeśli ojcowstwo jego już za życia sądownie stwierdzono, lub też pozasądownie uznano, względnie jeśli dziecko urodziło się wprawdzie już po śmierci poszkodowanego, a ojcowstwo jego sądownie stwierdzono, roczne zaopatrzenie w wysokości 15% (piętnaście procent) pełnego zarobku rocznego matki względnie ojca, aż do ukończenia 15 (piętnastego) roku życia.

Zaopatrzenie wdowy względnie wdowca i dzieci nie mogą łącznie przekraczać ²/₃ (dwóch trzecich) rocznego zarobku poszkodowanego. O ile zaopatrzenia te razem wynoszą więcej niż ²/₃ (dwie trzecie) rocznego zarobku poszkodowanego należy je zmniejszyć stosunkowo.

e) dla wstępnych krewnych w linji prostej, wnuków i rodzeństwa zmarłego, o ile ci byli na jego utrzymaniu zaopatrzenia roczne w wysokości 20% (dwudziestu procent) zarobku rocznego zmarłego, a mianowicie dla krewnych wstępnych dożywotnio względnie do osiągnięcia jakiego stałego zaopatrzenia, dla wnuków i rodzeństwa do ukończenia 15 (piętnastego) roku życia.

Kwoty tej (20% rocznego zarobku) nie można przekroczyć chociażby było więcej osób uprawnionych; w tym wypadku służy pierwszeństwo rodzicom przed dziadkami, tym zaś przed rodzeństwem, następnie rodzicom przed wnukami, a tym przed rodzeństwem.

§ 7. Dzieci, wnuki i rodzeństwo mają prawo do zaopatrzenia i po ukończonym 15 (piętnastym) roku życia, jeżeli są niezdolni do zarobkowania wskutek ułomności cielesnej lub umysłowej, a to na czas trwania tej niezdolności.

O ile prócz uprawnionych osób, wyszczególnionych w § 6—2 lit. a. b. c. d. są także osoby uprawnione, wyszczególnione w § 6, 2 lit. e., to te ostatnie mają prawo do zaopatrzenia tylko o tyle, o ile osoby wymienione w § 6, 2, lit. a. b. c. d. nie wyczerpują najwyższej kwoty poboru (§ 6, 2e ostatni ustęp).

W razie powtórnego zamążpójścia otrzymuje wdowa trzykrotną roczną kwotę swego zaopatrzenia, tytułem odprawy, tracąc tem samem wszelkie prawa do zaopatrzenia.

Jeżeli osoba, będąca ofiarą wypadku zawarła małżeństwo dopiero po wypadku, wówczas po śmierci jej nie należy się zaopatrzenie ani wdowie ani wdowcowi ani też dzieciom, pochodzącym z tego małżeństwa.

Dzieci nieślubne, spłodzone dopiero po wypadku, oraz małżonek poszkodowanej, o ile małżeństwo ich sądownie rozwiedzione albo separowane zostało, nie mają prawa do zaopatrzenia.

Jeżeli małżonek pracownicy kolejowej, zmarłej wskutek nieszczęśliwego wypadku bez prawnej przyczyny nie żył z nią razem w wspólnem gospodarstwie domowem i nie spełniał obowiązku utrzymania dzieci, można dzieciom przyznać to zaopatrzenie, któreby się ewentualnie należało wdowcowi.

O ileby ktoś rościł sobie pretensje do kilku zaopatrzeń a to z powodu, że wskutek tego samego wypadku więcej osób doznało śmiertelnych obrażeń, przysługuje mu prawo do jednego tylko zaopatrzenia i to do najwyższego.

§ 8. Osoby, którym według przepisów niniejszych przysługuje w razie nieszczęśliwego wypadku prawo do zaopatrzenia, nie mają prawa żądania od Zarządu P. K. P. odszkodowania w myśl ustawy austr. z 5/III 1869 r. austr. Dz. U. № 27 z 1869 r. i z 12/VII 1902 r. austr. Dz. U. № 147 z 1902 r. z wyjątkiem przypadków w §§ 46 i 47 ustawy o ubezpieczeniu robotników od nieszczęśliwych wypadków z 28/XII 1887 r. austr. Dz. U. № 1 z. 1888 r.

Natomiast w razie, jeśli nieszczęśliwy wypadek ma znamiona upoważniające poszkodowanego względnie jego rodzinę do żądania odszkodowania na zasadzie ustawy z 5/III 1869 r., zaopatrzenie przewidziane w niniejszych przepisach podwyższa się o połowę, a w razie stałego kalectwa nawet ponad ten wymiar podług zachodzących okoliczności najwyżej do 133% rocznego zarobku.

Zaopatrzenia, należące się pozostałej rodzinie podwyższa się w tym wypadku o 2/3 (dwie trzecie).

O ileby jednak te, o 2/3 (dwie trzecie) zwiększone zaopatrzenia rodziny łącznie przewyższały całkowity roczny zarobek poszkodowanego, należy je zniżyć do tego wymiaru.

§ 9. Prawa do zaopatrzenia, przyznanego na podstawie niniejszych przepisów tymczasowych nie wolno pozbawiać nikogo ani też tego prawa uszczuplać przez umowy specjalne lub w inny sposób.

Jednak uprawniony może zrzec się dobrowolnie korzystania z uprawnień, przysługujących mu na zasadzie niniejszych przepisów a zwłaszcza w wypadku, przewidzianym postanowieniem art. 20 c. ustawy emerytalnej funkcjonarjuszów państwowych z 28/VII 1921 r. Dz. U. Rz. P. № 70 z 1921 r.

Umowę tej treści, że uprawniony zrzeka się w zupełności lub w części przyznanego mu zaopatrzenia wzamian za jednorazową odprawę, może z nim zawrzeć Zarząd P. K. P. tylko za zgodą gminy lub instytucji powołanej do zaopatrzenia osoby uprawnionej w razie ubóstwa.

Jeżeli osoba uprawniona jest cudzoziemcem, przebywającym w granicach Rzeczypospolitej Polskiej traktowana będzie narówni z obywatelem polskim o ile obywatelom polskim w Państwie ojczystem cudzoziemca na podstawie tam obowiązujących ustaw o ubezpieczeniu przysługują jednakowe prawa z obywatelami danego Państwa.

Jeżeli cudzoziemiec uprawniony opuści granice Rzeczypospolitej Polskiej pobiera nadal zaopatrzenie, o ile ma zastosowanie zasada wzajemności względem obywateli polskich, w przeciwnym razie zaopatrzenie spoczywa.

§ 10. Podstawę obliczenia zaopatrzenia stanowi zarobek poszkodowanego w ciagu ostatniego roku przed wypadkiem, a więc płaca zasadnicza łącznie z dodatkiem za wysługę lat, za studja wyższe, z dodatkami drożyźnianemi, z premjami, remuneracjami i z t. p. wszelkiego rodzaju kwotami, które poszkodowany w ciągu ostatniego roku przed wypadkiem otrzymał z tytułu swego stosunku służbowego od Zarządu P. K. P.

O ile poszkodowany nie służył jeszcze całego roku przy P. K. P. natenczas za podstawę do obliczenia zaopatrzenia służy zarobek, który otrzymał w tym okresie czasu pracownik tego samego stopnia płacy tej samej gałęzi służby.

U osób, które w ciągu roku poprzedzającym wypadek nie były zajęte i opłacane przez Zarząd P. K. P. bez przerwy lub których rocznego zarobku z innych powodów ustalić nie można, przyjmuje się jako zarobek roczny, mający być podstawą obliczenia zaopatrzenia trzechsetkrotny (300) przeciętny zarobek dzienny z całego roku poprzedzającego wypadek.

Roczny zarobek praktykantów, uczniów i innych osób, które płacy zarobkowej nie otrzymują lub też otrzymują płacę zmniejszoną ze względu

na niezupełne jeszcze wyszkolenie, względnie wiek młodociany ustala się biorąc za podstawę obliczenia najmniejszy dzienny zarobek robotnika dziennie płatnego.

§ 11. Jeżeli poszkodowany względnie jego rodzina czują się pokrzywdzeni orzeczeniem Zarządu P. K. P. przyznającem mu zaopatrzenie na zasadzie niniejszych przepisów lub też oddalającem roszczenia jego do zaopatrzenia w całości lub w części, przysługuje mu prawo wniesienia w terminie jednorocznym skargi do Sądu rozjemczego dla Zakładu ubezpieczeń od wypadków we Lwowie.

§ 12. O ileby przy rozpatrywaniu poszczególnych spraw, dotyczących zaopatrzeń z powodu nieszczęśliwych wypadków wyłoniły się jakiegokolwiekbądź rodzaju trudności czy wątpliwości—a to wskutek luk czy też niedokładności niniejszych przepisów tymczasowych — należy, opierając się na dotychczasowej praktyce Zawodowego Zakładu ubezpieczeń od wypadków kolejowych w Wiedniu, jako też na dotychczasowej praktyce samych Dyrekcji zastosować w danym wypadku odnośne postanowienia ustaw austr, z 28/XII 1887 r. Dz. U. № 1 z 1888 r., z 20/VII 1894 r. Dz. U. № 168 z 1894 r., z 21/VIII 1917 r. Dz. U. № 363 z 1917 r., w brzmieniu ustalonem ustawą z dnia 7 lipca 1921 r. Dz. U. Rz. P. № 65 poz. 413.

§ 13. Wszystkie sprawy bieżące, związane z przyznaniem i wymiarem pracownikom kolejowym zaopatrzeń z powodu wypadków doznanych w służbie, jako też zaległe sprawy rentowe z przed 1/I 1921 r. załatwiają Dyrekcje kolei państwowych w Krakowie, Lwowie i Stanisławowie, każda dla swego okręgu, przeprowadzając potrzebne dochodzenia i wymierzając zaopatrzenia wedle orzeczeń Komisji zaopatrzeniowych, utworzonych w tym celu przy każdej z trzech Dyrekcji małopolskich.

§ 14. W skład Komisji Zabezpieczeniowej wchodzi 4 członków z których dwóch mianują Dyrekcje a dwóch wybierają wszyscy pracownicy podlegli danej Dyrekcji. Prócz dwóch stałych członków Komisji wybierają pracownicy także 6 zastępców.

Członkami Komisji, jakoteż zastępcami członków mogą być tylko pracownicy kolejowi, których stałem miejscem zamieszkania jest siedziba danej Dyrekcji.

Zastępca wchodzi w skład Komisji dopiero wówczas, kiedy jeden ze stałych członków wystąpił, nie może brać udziału w Komisji wskutek choroby lub też wskutek jakiejś ważnej przeszkody.

Dyrekcje stałych zastępców nie mianują. W razie, jeśli jeden z mianowanych członków Komisji nie może brać w niej udziału, mianuje Dyrekcja ad hoc zastępcę.

Wybory członków Komisji i ich zastępców są tajne.

Pracownicy głosuja kartkami.

Skrutinium przeprowadzają Dyrekcje, powołując doń mężów zaufania pracowników, delegowanych przez związki zawodowe (każdy związek deleguleje jednego).

Wybranymi są ci, na których padła największa ilość głosów. Mandaty członków Komisji Zabezpieczeniowej jakoteż mandaty zastępców członków gasną po upływie 3 lat.

Komisje zwołują Dyrekcje pisemnie raz na tydzień.

O zachodzącej przeszkodzie brania udziału w Komisji mają członkowie zawiadomić Dyrekcję pisemnie przynajmniej na 3 dni przed wyznaczonym dniem zebrania.

W razie nieprzestrzegania tego przepisu lub też uchylania się bez ważnego powodu od brania udziału w Komisji może Komisja postawić wniosek na unieważnienie wyboru danego członka Komisji Unieważnienie wyboru członka Komisji i rozpisanie wyboru nowego członka należy do kompetencji Dyrekcji.

Skład Komisji jakoteż ewentualne zmiany w tym składzie mają być ogłoszone w Dzienniku Rozporządzeń danej Dyrekcji.

§ 15. Uchwały zapadają w Komisjach prostą większością głosów — w razie równości głosów decyduje głos przewodniczącego.

Obradami kieruje najstarszy latami służby członek Komisji, jako przewodniczący.

Urzędnik Dyrekcji, referujący sprawę nie należy do składu Komisji.

Do kompetencji Komisji należy stwierdzenie na podstawie referatu urzędnika Dyrekcji tutułu prawnego do zaopatrzenia, zaś na podstawie orzeczeń lekarskich określenie wysokości zaopatrzenia.

Z każdego posiedzenia Komisji należy sporządzić protokół, podpisany przez wszystkich członków Komisji i przechować go w archiwum.

§ 16. Orzeczenie Dyrekcji wydane na podstawie uchwały Komisji ma zawierać:

a) imię i nazwisko poszkodowanego,
b) rodzaj uszkodzenia,
c) określenie procentowej niezdolności do pracy,
d) wysokość ustalonego zarobku rocznego,
e) wysokość zaopatrzenia rocznego,
f) pouczenie o środkach prawnych.

O oddaleniu roszczeń poszkodowanego lub jego rodziny wydaje się również umotywowane orzeczenie na piśmie.

§ 17. O ile w podstawach obliczenia zaopatrzenia zaszła zmiana wskutek zmniejszenia lub zwiększenia się zdolności poszkowanego do zarobkowania, przyznane zaopatrzenie może być ponownie wyznaczone.

Zmniejszenie lub wstrzymanie zaopatrzenia nabywa mocy obowiązującej dopiero z dniem pierwszym miesiąca następującego po dniu, w którym wydano o tem decyzję.

§ 18. Do wyłącznego orzekania w sporach o roszczeniu do zaopatrzenia, wynikłych z niniejszych przepisów, powołany jest Sąd rozjemczy dla zakładu ubezpieczenia od wypadków z siedzibą we Lwowie z tem, że dla rozpatrywania spraw kolejowych dwóch asesorów i zastępców powołuje Minister Pracy i Opieki Społecznej w porozumieniu z Ministrem Kolei Żelaznych z pośród osób technicznie wykształconych, jednego asesora i jego zastępcę powołuje Minister Kolei Żelaznych, a jednego asesora i jego zastępcę wybierają uprawnieni do zaopatrzenia pracownicy polskich kolei państwowych.

Asesorzy i ich zastępcy powołani przez Ministra Pracy i Opieki Społecznej względnie przez Ministra Kolei Żelaznych nie mogą zajmować stanowisk służbowych na polskich kolejach państwowych.

Wszyscy pracownicy kolejowi dyrekcyjnych okręgów: Krakowskiego, Lwowskiego i Stanisławowskiego wybierają wspólnie jednego asesora i jego zastępcę z pośród osób mających stałe miejsce zamieszkania we Lwowie, a to na przeciąg lat trzech.

Wybory są tajne—pracownicy głosują kartkami.

Skrutinium przeprowadza Dyrekcja Kolei Państwowych we Lwowie powołując doń mężów zaufania pracowników delegowanych przez związki zawodowe (po jednym z każdego związku) i męża zaufania Zakładu Ubezpieczenia od wypadków.

Minister Kolei Żelaznych:
(—) *Zagórny-Marynowski*

Minister Pracy i Opieki Społecznej:
(—) *Darowski*

Minister Skarbu:
(—) *Jastrzębski*

ZAWIADOMIENIA.

Mianowania:

Inż. Dziankowski Leonard — naczelnikiem parowozowni II kl. na st. Mołodeczno w Dyrekcji Kolei Państwowych w Wilnie.
L. dz. I. 7235/3/22.

Inż. Rostkowski Roman, naczelnik kowelskiego oddziału drogowego Dyrekcji Kolei Państwowych w Radomiu — inspektorem-kontrolerem Wydziału Drogowego tejże Dyrekcji.
L. I. 11409/3/22.

Weich Tadeusz, inspektor k. p. — naczelnikiem Wydziału Zasobów Dyrekcji Kolei Państwowych w Stanisławowie.
L. dz. I. 7506/3/22.

Inż. Henikowski Ludwik — naczelnikiem działu zamówień (dostaw) w Wydziale Zasobów Dyrekcji Kolei Państwowych w Radomiu.
L. I. 2941/3/22.

Piasecki Rudolf, st sekr. techniczny — st. kontrolerem technicznym w Dyrekcji Kolei Państwowych w Gdańsku.
L. dz. I. 6565/3/22.

Gliszczyński Paweł — rewizorem ruchu Dyrekcji Kolei Państwowych w Warszawie.
L. I. 9343/3/22.

Dobrucki Jan, rewident k. p. — kontrolerem kas stacyjnych w Dyrekcji Kolei Państwowych w Krakowie przy równoczesnem przyznaniu 5 stopnia płacy.
L. I. 10242/3/22.

Inż. Lisenfeld Zygmunt, st. kom. bud. — zastępcą naczelnika S. U. K. Rzeszów.
L. dz. I. 11081/3/22.

Szczepański Roman, pomocnik naczelnika działu rachuby w Wydziale Zasobów Dyrekcji Kolei Państwowych w Radomiu — naczelnikiem tego działu.
L. I. 11956/3/22.

Biroński Juljusz, st. radca k. p. — zastępcą Dyrektora Wydziału Administracyjnego w Dyrekcji Kolei Państwowych w Gdańsku, z równoczesnem poruczeniem kierownictwa wyodrębnionego działu (decernatu) dla spraw administracyjnych i osobowych odnośnie do linji położonych na obszarze Wolnego Miasta Gdańska.

Chojnacki Józef, dr. st. komisarz k. p. — kierownikiem działu prawno-procesowego w Wydziale Prawnym Dyrekcji Kolei Państwowych w Krakowie.

Mróz Adam, st. komisarz k. p. — kierownikiem działu dla spraw ulgowych w Wydziale Prawnym Dyrekcji Kolei Państwowych w Krakowie.

Solecki Leon, st. komisarz k. p. — kierownikiem działu dla spraw ogólno-administracyjnych w Wydziale Prawnym Dyrekcji Kolei Państwowych w Krakowie.

L. I. 11675/3B/22.

Przeniesienia ze względów służbowych

Eibenschütz Rajmund, radca k. p. z Dyrekcji Kolei Państwowych w Krakowie do Dyrekcji Kolei Państwowych w Gdańsku.

L. I. 11675/B/22.

Tłoczono w Drukarni Państwowej. 18315